

Sundbo: Det glæder mig, hvis det ærede Medlem Hr. Pürschel ikke fastholder sit Angreb paa Nævningeinstitutionen. Men jeg tror ikke, noget æret Medlem i denne Sal har faaet et andet Indtryk af det ærede Medlems Tale, end at den indeholdt et Angreb paa Nævningeinstitutionen, saa meget mere som det ærede Medlem ogsaa anbefalede Meddomsmænd som en bedre Form end Nævningeinstitutionen.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Pürschel har Ordet for en kort Bemærkning.

Pürschel: Denne sidste Bemærkning om, at jeg skulde have anbefalet Meddomsinstitutionen som en bedre Institution, dokumenterer til Overflødighed, at det ærede Medlem ikke har hørt, hvad jeg har sagt.

Justitsministeren (Rytter): Jeg skal søge at fatte mig i Korthed med Hensyn til de Spørgsmaal, der er rejst, idet jeg mener, vi bedst kan drøfte de forskellige Spørgsmaal i Udvalget.

Jeg skal først overfor det ærede Medlem Hr. Trier sige, at jeg synes, han var noget højt oppe med Hensyn til Spørgsmaalet om Søndre Landsret. Spørgsmaalet maa jo undersøges, og vi maa komme med de reelle Grunde for og imod; saa ser vi, hvad der er det fornøftigste, og saa vælger vi selvfølgelig det fornøftigste Standpunkt. Det tror jeg ogsaa, det ærede Medlem vil give mig Medhold i. Jeg tror, at det, saaledes som Forholdene er, er det fornøftigste at bibeholde en Søndre Landsret dernede. Det ærede Medlem var i det hele taget højt oppe, saaledes ogsaa, da han talte om Nævningeinstitutionen og kom ind paa de to Domme, der var afsagt. Det ærede Medlem vilde ikke ind paa en nærmere Kritik af disse Domme, men han mente, at Nævningerne her havde baaret sig ad, som de skulde. Det ærede Medlem udtalte, at Nævningerne maatte være berettigede til, naar vi havde en daarlig Straffelov, at sige: Vi frikender den vedkommende, thi Ministeren og Rigsdagen er endnu ikke kommet med en ny Straffelov o. s. v. Det forekommer mig, at vi er ude i det fuldkomne absurde, hvis For-

holdet ikke blot skal være det, at Nævningerne har Lov at sige: Straffelovens Paragraf er for streng, derfor vil vi optræde som Benaadningsmyndighed, men det oven i Købet skal kunne gaa saa vidt, at Nævningerne, som det ærede Medlem siger med hævet Røst, indtil vi faar en ny Straffelov, skal være berettigede til vedblivende at dømme paa denne Maade. Naar Nævningerne saaledes skal kunne kommandere Rigsdagen, ved jeg ikke, hvor vi er henne. Det ærede Medlem sætter jo ellers ikke Pris paa, at Rigsdagen bliver kommanderet, hvorfor skal saa Nævningerne kunne gøre det?

Vi er paa dette Omraade inde paa noget forkert, og jeg haaber, at vi alle vil bestræbe os for, at den eksisterende Ordning med Hensyn til Nævninger maa komme til at virke godt her i Landet. Det forekommer mig, at en Betingelse for, at det kan ske, er, at Pressen og Sagførerne optræder i en saadan Aand, at man fra Pressens Side ikke diskuterer en saadan Sag med kraftige Argumenter for og imod, samtidig med at Sagen er for ved Retten, og at man fra Sagførernes Side virker paa en vis Maade opdragende, saa at Defensorerne ikke lægger al Vægten paa at faa den vedkommende frifundet, selv om de maaske selv maa indrømme, at vedkommende er skyldig i Henhold til Loven. Loven maa lægges til Grund for enhver Dom, hvorefter man maa overlade til Benaadningsmyndigheden, hvad den vil gøre, og til Rigsdagen, hvad den vil gøre.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel var inde paa de økonomiske Forhold her i Landet og udtalte, at vi burde bestræbe os for at spare, og at det egentlig kun var de Love, som bidrog hertil, der interesserede. Det er dette Synspunkt, der har været det ledende for Justitsministeriet ogsaa med Hensyn til det foreliggende Lovforslag, idet det i mange Retninger indeholder store Besparelses- og Simplifikationsforanstaltninger. Dernæst ønskede det ærede Medlem med Hensyn til Spørgsmaalet om Optrykningen af Love en tydelig og klar Udtalelse om, hvorvidt jeg var en Tilhænger af Professor Ussings Standpunkt, som han har fremsat i „Ugeskrift for Retsvæsen“, eller om jeg nærmest sluttede mig til det af Fuldmægtig